

DESET PESMI

Matej Bor

DROBEC PESMI

Čez griče mojega lenarjenja
pozvanja jutrišnji dan.
Dovolj sanjarjenja.
Ta dan
je pokopan.
Noč,
zvezde, mesec,
sedimo k njegovi jami
in jočimo za njim,
jočimo, zdaj ko smo sámi.

ALEGORIJA

Želja,
drobna želja
se je stisnila
tja pod stopnice življenja,
spodvila noge pod krilo,
revno otroško krilo,
in je čakala tam.

Pa je prišlo življenje,
življenje težkih korakov
in trudnih oči,
pa se ni niti ozrlo
po želji v otroškem krilu.
Življenje ima druge skrbi.

STAR MOTIV

Podrla se je sreča
kakor stara hiša:
zdaj lije
dež
na njo,
dež žalosti.
Kdo jo postavi spet,
da bo še lepša, višja
ob cesti mojih dni?

Ne vem,
a v meni ni moči,
da bi jo šel postavljat zdaj na novo.
Zato odhajam.
Kam?
Le eno je gotovo:
stran od nje.

POJDI . . .

Pojdi
in pusti vse za seboj,
tudi srce.
Kaj bi z njim?
Tam, kamor greš,
ne smeš
govoriti z njim.
Tam na dnu vsega,
ako dospeš do tja,
bi te motilo:
iz strahu pred tistim,
kar je na dnu vsega,
bi s poti zavilo.

PRIVID
IZ POZABLJENIH SANJ

Moj pogreb že prihaja:
dnevi, črni dnevi,
črni kakor pogrebci
stopajo za menoj.
V jutru,
mrzlem jutru,
v nalivih,
jesenskih nalivih
stopajo za menoj.
Vendar nobeden ne joče,
kajti pri takih pogrebih
joče mrlič za pogrebci,
ne pogrebci za njim.

Dnevi, črni dnevi,
črni kakor pogrebci,
kdaj se zbudim?

MALODUŠJE

Pogum,
kaj bi s teboj?
Strah me je pred teboj,
moj pogum.
Čemu mi boš
tu na tej jasi
v senci macesnov
in v varstvu rož?
Pojdi,
kaj bi s teboj?
Saj nikamor nočem,
in kdor nikamor noče,
kaj mu boš?

DEŽ

Dež. In v dežju
trohne plotovi,
črni plotovi
okoli črnih dni.
Kam?
Mimo teh črnih plotov
in črnih dni —
drugam
drugam.

ROKE

Zakaj te roke trepečejo?
Ker jih je strah življenja?
Ali zato, ker se mečejo
v vrvež življenja?

Ne vem,
a vem, v teh rokàh
je zapisano:
kmalu prerase mah
njih trepet
in vse bo izbrisano,
kar so pisale v prah —
z njim vred.

ŽIVLJENJE

Življenje ga je obkolilo
in reklo:
Vdaj se.
In ko se je vdal,
se mu je iz sramu odreklo,
ker se je vdal.
In potem je hodil za njim:

široko razprtih oči
je zrl,
ko je dalje zavilo,
in široko razprtih oči umrl,
ko se je v dalje zgubilo.

OBUP

Šel je iskat,
če je na dnu obupa
razen obupa
še kaj.
In ko je bil tam,
je našel piščal
iz muževne vrbe,
ki jo je zgubil
na produ svoje mladosti.
Vzel jo je v roke,
in ko je zapela,
se je po njenih zvokih
kakor po stopnicah upanja
povzpел iz dna.